

Amikor egyedül vagyunk

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 37:34; Prédikátor 4:9-12;
Ézsaiás 54:5; Máté 19:8; 1Korinthus 7:25-34; Filippi 4:11-13

„Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lenni; alkotok hozzáillő segítőtársat” (1Móz 2:18, RÚF).

Megdöbbenő, fájdalmas történet került a hírekbe néhány éve. Holtan találtak egy fiatal nőt a lakásán. A haláleset már önmagában tragikus, de még rosszabb, hogy a nő már több mint tíz éve halott volt, mire rátaláltak. Tíz év! Joggal kérdezték az emberek: *Hogyan fordulhat elő, hogy ilyen régen meghalt valaki, aki nem az utcán élt, mégsem tudott róla senki, pedig ekkora nagyvárosban, ennyi ember között lakott, amikor annyi módja létezik a kommunikációnak?*

A történet ugyan extrém, de igaz. Tényleg sokan szenvednek a magánytól. A *The New York Times* 2016-ban megjelentetett egy cikket „Researchers Confront an Epidemic of Loneliness” (Kutatók a járványszerűen terjedő magány témáját vizsgálják) címmel. A probléma valós.

Kezdetől fogva nem arra szánt bennünket Isten, hogy egyedül legyünk. Éden óta bizonyos fokú közösségben kell élnünk a többiekkel. Csakhogy betört a bűn, és azóta már semmi sem működik jól. Ezen a héten a társas élet és a magány kérdésével foglalkozunk, amit az élet különböző állomásain talán mind tapasztalunk. Aki nem, az szerencsésnek tarthatja magát.

TÁRSAS LÉT

Olvassuk el Préd 4:9-12 szakaszát! Mi az alap gondolat? Milyen általános életelvet fogalmaz meg itt az Ige?

Csak kevesen érzik magukat igazán jól egyedül. Még akkor is, ha magányos farkasként szeretnénk egyedül lenni, előbb vagy utóbb nemcsak kívánczunk a társaság után, hanem kérjük is, főként a szükség idején. Isten valóban a társas létre, közösségre teremtett bennünket. Milyen szerencsések, akiknek közeli családtagjaik nyugalmat és támogatást nyújtanak, kiváltképp, amikor szükség van rá! Sajnos vannak a gyülekezetben, a munkahelyünkön, a lakóhelyünkön olyanok, akiknek nincs kihez fordulni, nemcsak amikor szükségük lenne rá, hanem ha csak beszélgetni szeretnének a nap végén. Bármikor ránk törhet a magány érzése. Egy egyedülálló férfi fogalmazta meg: „Számomra a vasárnap a legnehezebb nap. Hét közben a munkahelyemen emberek vesznek körül. Szombaton a gyülekezetben is találkozom emberekkel, de vasárnap teljesen egyedül vagyok.”

Milyen elveket tanulhatunk a következő szakaszokból, főként a magány idejére? Jn 16:32-33; Fil 4:11-13

Keresztényként nem csupán tudunk Isten létéről, hanem közösségben is lehetünk vele. Valódi megnyugvást találhatunk a közelségében. Isten az Édenben közel volt Ádámhoz, mégis kijelentette: „*Nem jó az embernek egyedül lenni*” (1Móz 2:18). Tudta, hogy Ádámnak szüksége volt emberi társaságra, már akkor is, amikor töretlen kapcsolatban állt Istennel, a bűntől meg nem rontott világban. Nekünk tehát mennyivel inkább szükségünk van a társaságra! Persze nehogy azt higgyük, hogy az ember nem lehet magányos, ha sok ember veszi körül! A legmagányosabb emberek a nagyvárosokban élnek, ahol gyakran találkoznak másokkal. Idegennek érezhetjük magunkat, hiányozhat a közösség akkor is, ha sokan tolonganak körülöttünk.

Nem mindig könnyű eldönteni, ki érzi magát egyedül, idegennek vagy csak szomorúnak, és beszélgetni szeretne. Hogyan lehetnénk érzékenyebbek erre, tudatosan segítve az ilyen helyzetben lévőket?

HÁZASSÁG NÉLKÜL

Egy fiatal nő az egyedülállóság előnyeiről mondta: „Kétszer nyílt lehetőségem rá, hogy misszióterületre menjek dolgozni, és mindkét esetben házasság nélkül elvállaltam.” Egy házasság, családos embernek kicsit több időre van szüksége ahhoz, hogy meghozzon egy ilyen döntést, ami nemcsak őt, hanem a házastársát és a gyerekeit is érinti.

Pál szerint milyen érvek szólnak amellett, hogy ne házasságban éljen az ember? 1Kor 7:25-34

A legtöbben úgy gondolják, hogy Isten akarata számukra a házasság. Nem az Úr mondta, hogy „*Nem jó az embernek egyedül lenni*”? A Bibliában mégis sokan nem házasodtak meg, mint legfőbb példaképeink, Jézus Krisztus.

Isten azt mondta Jeremiásnak, hogy ne házasodjon meg (Jer 16:1-3). Ez egy történelmi helyzetre adott ítélet volt. Nem tudni, később feloldotta-e a tilalmat, de Jeremiás egyedülállóként is egyértelműen nagy próféta volt.

Ezékiel felesége hirtelen meghalt, nem tűnt számottevőnek házassága. A próféta nem gyászolhatott, hanem tovább kellett folytatnia az Úr által elrendelt szolgálatát (Ez 24:15-18). Hóseásnak rossz volt a házassága, mégis folytatta a szolgálatát. A történet nekünk igencsak furcsának tűnik, mert Isten meghagyta neki: vegyen feleségül egy prostituált nőt, akiről az Úr tudta, hogy el fogja Hóseást hagyni más férfiakért (*Hóseás próféta könyve* 1-3. fejezetei). Visszatekintve azt látjuk, hogy Isten az Izrael iránt és az irántunk érzett egyoldalú szeretetét akarta érzékelteni, de Hóseásnak különösen nehéz és fájdalmas lehetett ezt élő példázatként bemutatni.

Egyik esetben sem számított a családi állapot. Isten szemében az ember becsületessége, engedelmissége volt a lényeg és az, hogy közvetítse az Ő akaratát. Legyünk biztosak abban, hogy az életünket nem a családi állapotunk alapján értékeli az Úr. Ma sokan mondják, hogy nem lehetünk teljesek házasság nélkül. Pál így válaszolna erre: „*ne igazodjatok e világhoz*”. Hanem „*szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul*” (Róm 12:1-2, RÚF).

Hogyan szolgálhatunk az egyházon belüli és kívüli egyedülállóknak?

AMIKOR EGY HÁZASSÁG VÉGET ÉR

A bűn minden rontása között, ami az emberiséget sújtotta, leszámítva a fizikai szenvedést és a halált, vajon mi szenvedett annyit a bűn pusztító következményeitől, mint a család? Mintha felesleges lenne a „nem működő család” kifejezés, hiszen melyik család nem működik rosszul bizonyos értelemben?

A halál után a válás az egyik legrosszabb dolog, ami egy családot érhet. A szörnyű válságon átmenő emberek az érzelmek teljes skáláját megélik. Talán a legelső és a legáltalánosabb érzés ilyenkor a bánat, ami egyéntől függően több hónaptól több évig is tarthat, eltérő intenzitással. Néhányan félelmet éreznek – félnek az ismeretlentől, az anyagi gondoktól és attól, hogy nem tudnak megbirkózni a helyzettel. Mások a depresszió, a düh és igen, a magány időszakát élik át.

Milyen általános elveket szűrhetünk le a következő versekből? Mal 2:16; Mt 5:31-32; 19:8; 1Kor 7:11-13

„Az egyháznak mint Krisztus megmentő eszközének szolgálnia és támogatnia kell minden egyes tagját szükségleteikben, hogy mindenki eljuthasson az érett keresztényi életre. Ez különösen igaz akkor, amikor a tagok olyan életre szóló döntések előtt állnak, mint a házasság, valamint olyan lesújtó tapasztalatok előtt, mint amilyen a válás. Amikor egy házaspár kapcsolatát törés veszélyezteti, minden lehetséges erőfeszítést meg kell tenni a házasság fenntartásáért és a gyülekezet vagy a család azon tagjainak, akik szolgálnak nekik, hogy az isteni alapelvekkel összhangban helyreállítsák a megsebzett kapcsolatokat (Hós 3:1-3; 1Kor 7:10-11; 13:4-7; Gal 6:1).

A helyi gyülekezet vagy más egyházi szervezetek által beszerezhető olyan segédanyagok, amelyek segíthetnek a tagoknak a szilárd keresztény otthon kialakításában. Ezek lehetnek 1) programok, amelyek irányelveket adnak jegyeseknek; 2) olyan segédanyagok, amelyek a házaspárok és családjuk számára tartalmazzak utasításokat; 3) valamint olyan programok, amelyek a törést szenvedett családok és az elváltak számára adnak támogatást” (*Hetednapi adventista gyülekezeti kézikönyv*, 19. kiadás. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 195. o.).

**Milyen gyakorlati módon segíthetünk annak, aki válófélben van –
ítélkezés nélkül?**

HALÁL ÉS MAGÁNY

Valaki felvetette: mi a különbség az emberek és a csirkék között a halál szempontjából? A válasz: a csirkékkel ellentétben az emberek, akik szintén meghalnak, *tudják*, hogy meg fognak halni, de a csirkék ezt nem tudják. A közelgő halál gondolata pedig nagyban befolyásolja azt, ahogyan most élünk.

Mint tudjuk, minden kapcsolat, így a házasság is előbb vagy utóbb véget ér, ha másért nem, a legnagyobb ellenség, a halál miatt. Mindegy, milyen szoros az egység, mekkora a szeretet, mennyire mély a kapcsolat, mennyi időt töltöttünk együtt, emberként (ellentétben a csirkékkel) tudjuk, hogy a halál előbb vagy utóbb elérkezik (hacsak Jézus nem tér vissza korábban). Akkor pedig az összes kapcsolatunknak vége szakad. Ez lett a sorsunk az első bűnesettől kezdve, és ez így is marad Jézus visszatéréséig.

A Bibliából nem derül ki, hogy Ádám vagy Éva halt-e meg előbb, de a veszteség különösen fájdalmas lehetett a másik számára, főleg mivel Isten terve szerint a halálnak nem kellett volna az élet részévé válnia. Gyászoltak egy falevél halála miatt, ahogy azt korábban láttuk, akkor vajon el tudjuk képzelni, min mentek át a házastársuk elvesztésekor?

Baj, hogy mi már hozzászoktunk a halálhoz, szinte természetesnek vesszük, pedig emberként ezt nem kellett volna megtapasztalnunk. Máig küzdünk azzal, hogy megpróbáljunk értelmet találni benne, de többnyire képtelenek vagyunk rá.

Mit tanítanak a következő igeszakaszok a halálról és az ebből fakadó emberi küzdelmekről? 1Móz 37:34; 2Sám 18:33; Ézs 57:1; Mt 5:4; 1Thessz 4:17-18; Jel 21:4

Nem kérdés: nemcsak a saját halálunk valóságával nézünk szembe, hanem másokéval, a szeretteinkével, a legközelebbi társunkéval is. Előbb vagy utóbb tehát az emberek többségére olyan magányos időszak szakad, amit valaki más halála okoz. Nehéz és fájdalmas. Ebben a helyzetben egyszerűen csak hivatkozhatunk Isten ígéreteire, sőt azt is kell tennünk. Végül is mi más maradt nekünk a bűn, a szenvedés és a halál világában?

Hogyan segíthet a gyülekezetünk azoknak, akikről tudjuk, hogy egy szeretjük halála miatt a magánytól szenvednek?

LELKI MAGÁNY

Egy fiatal nő, Natalie már hét éve élt házasságban, amikor egy barátja hívására elment egy hetednapos adventista gyülekezet által szervezett evangélicizációs sorozatra. Meggyőzte az, amit tanult és átadta az életét Krisztusnak, újjászületett. A férje, a szülei, a férje szülei és a szomszédja merev ellenállása dacára csatlakozott a Hetednapos Adventista Egyházhoz. Az életmódját, amennyire csak lehetett, igyekezett új hitéhez igazítani.

Elképzelhető, hogy mekkora nyomást tapasztalt. Különösen a férje nehezítette meg a helyzetét, aki amúgy érthető módon így érvelt: „Nem ezt vállaltam, amikor összeházasodtunk. Teljesen más ember lettél, én pedig szeretném visszakapni a régit!”

Natalie évek óta küzd, hogy a hite szerint élhessen. Férjénél van, de úgy is mondhatnánk, hogy „lelkileg egyedülálló”.

Milyen bátorítást találhat a következő bibliaversekben, aki lelki szempontból egyedülállónak érzi magát? Ézs 54:5; Hós 2:18-19; Zsolt 72:12

A világon mindenhol vannak „Natalie-k” az egyházban. Ezek a nők vagy férfiak házasságban élnek, de egyedül vagy csak a gyerekeikkel mennek a gyülekezetbe. Talán más hitet valló féllal léptek házasságra, vagy amikor csatlakoztak az egyházhoz, a párjuk nem tartott velük. Esetleg mindketten az egyház tagjai voltak, amikor megesküdték, aztán egyikük valamilyen oknál fogva kimaradt, netalán ellenségessé vált a hittel szemben. Ezért egyedül járnak a gyülekezetbe és az istentisztelet utáni ebédre, vagy magukban mennek a gyülekezet missziós, társas összejöveteleire. Bántja őket, hogy anyagilag nem tudják úgy támogatni a gyülekezet szolgálatát, mint szeretnék, azért, mert a házastársuk ezt ellenzi. Házasok, de lelkileg özvegynek érezhetik magukat.

Valószínűleg mindannyian találkoztunk már ilyen emberekkel a gyülekezetben, akiknek szüksége van a szeretetünkre és a támogatásunkra!

Gyülekezeti családként hogyan segíthetünk a soraink között élő, de lelkileg magányos tagoknak?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Énók a tevékeny munkás élete során állhatatosan megtartotta az Istennel való közösségét. Minél nagyobbak és súlyosabbak voltak a feladatai, annál állandóbban és buzgóbban imádkozott. Időnként kivonta magát a társadalmi élet bizonyos szakaszaiból. Miután egy darabig az emberek között volt, hogy irány-, illetve példamutatással a javukat szolgálja, visszavonult egy kis időt egyedül tölteni. Arra a tudásra éhezett és szomjazott, amit egyedül Isten adhat. Énók egyre jobban tükrözte az isteni képet, mert ápolta a közösséget Istennel. Az arca ragyogott a szent világosságtól, ami Jézusról is sugárzott. Az Istennel való találkozásai után még a hitetlenek is csodálták a menny hatását, ami tekintetéből áradt” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 52. o.). Énók története valóban bátorító azok számára, akik időszakonként visszavonulnak, hogy magányosan éljenek. Sokan vannak, akik úgy szenvednek a magánytól, hogy ezt nem ők választották. Nem akarnak egyedül lenni. Valóban lehet örömteli közösségünk az Úrral, aki mindenütt jelen van, időnként azonban vágyunk az emberi közösségre és társaságra. Milyen fontos, hogy gyülekezetként törődjünk azokkal, akik talán minden szombat mellettünk ülnek, miközben a magány rettenetes időszakát élik meg! Ha pedig mi vagyunk ilyen helyzetben, keressünk egy megbízható személyt a gyülekezetben (vagy máshol) és beszéljünk az érzéseinkről! Többnyire nem állapítható meg a másiktól ránézésre, hogy min megy át. Könnyű álarc mögé bújni.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Hogyan lehet a gyülekezet még érzékenyebb a sorok közt ülő magányos emberek szükségletei iránt?**
- 2) **„Nem hogy az én szűkölködésemmre nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek” (Fil 4:11). Olvassuk el Pál szavainak tágabb szöveggörnyezetét! Hogyan vonatkoztathatjuk ezt magunkra? Ugyanakkor miért legyünk nagyon körültekintőek, amikor olyasvalakinek idézzük ezt a szakaszt, aki valóban fájdalmas helyzetben van?**
- 3) **Beszéljünk arról a csoportban, hogy mikor éreztük igazán magányosnak magunkat! Mi segített? Mi fájt? Mit tanultunk meg, ami segíthet másoknak?**

10. SZÖLLŐSI ÁRPÁD

Furcsa védekezés: én becsületes maradtam volna, de ők nem voltak azok.

Nagy életbölcesség: nem csinálni nagy ügyet abból a rosszból, amit az ellenségeid mondanak rólad, és nem sokat adni arra a jóra, amit önmagadról hiszel.

Honnan ered a bűnbánat vágya?

Krisztus ajándéka. Krisztus nélkül nincs sem bűnbánat, sem bűnbocsánat.

A bűnbánat olyan mag, amely a szív talaján nő ki, Jézus jelenléte melegségétől.

Nem bibliai bűnbánat, melyet a büntetéstől való félelem vagy jutalom vált ki.

A szívből fakadó bűnbánat természetes és lényeges velejárója, hogy az ember igyekszik helyrehozni, amit tett.

Luther 95. 1. tétele:

„Amikor Urunk és Mesterünk, Jézus Krisztus így szólt: Térjetek meg!, azt akarta, hogy a hívő egész élete teljesen megváltozzon.”